

Gondolataim a Himnuszról

A Himnusznak nagy jelentősége van az életünkben, hiszen végig kísér minket a mindennapjainkban. Jelen van az iskolai rendezvényeken, a sporteseményeken, állami ünnepeken, illetve újkor is. Ez szimbolizálja a magyarságunk fontosságát és a haza szeretetét.

Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én, a magyar nép zivataros századairól írta meg országunk legjelentősebb sorait. A Habsburg elnyomás alatt élő magyarság számára ez nyújtotta a nemzeti öntudatra ébredést. De ez már kétszáz éve volt. Mai szemmel furcsa belegondolni, hogy akkor mit is jelenthetett a fiatalok számára. Írója sem sejtette, hogy a műve lesz az ország hivatalos éneke, ami akkor még csak vers formájában létezett, később zenésítette meg Erkel Ferenc.

Gyermekkorunkban még nem érthetjük, hogy miért fontos, csak szokásunkká válik, hogy minden eseménykor elénekeljük. Felnőtté érésünk során ébredhetünk rá, jelentőségére. Azzal, hogy felállunk, megtiszteljük a Himnuszt és az ünnepélyt is, egyfajta magasztos hangulatot ad a komoly érzelmű alkotásnak.

A magyarok népdalaikban is énekelnek fájdalmaikról, ezzel meg is könnyebbülnek, és kifejezik embertársaik felé a bánataikat. Léteznek vidám dalaink is, de a nép lelkületéhez hozzá tartozik, hogy éneklünk nehézségeinkről. Ehhez az érzelem világhoz kapcsolódik a himnusunk hangulata is. Büszkék lehetünk arra, hogy ilyen hangvételő a nemzeti énekünk, más népekével ellentétben. Nem lelkesítő, nemzetünk nagyságát dicsőítő mű, hanem egy fennkölt hangulatú ima, amely hányattatott sorsunkról ír, és kéri az Istent, hogy óvjon meg minket a további bajoktól. Más népek ezért csodálkozva nézhetnek ránk, hiszen nem megszokott egy szomorúbb hangvételő dallamot választani hazánk himnuszául. Ha valaki pedig a szöveggel is megismerkedik, az még elismerőbben nézhet a magyar nemzetre.

Különböző érzelmeket válthat ki az is, hogy milyen eseményen éneklejük, vagy szavaljuk el a Himnuszt. Rendezvényeken az alkalmat tiszteljük meg vele, és ünnepélyesebbé teszi azt. Sporteseményeken a hazánkat képviselik a versenyzők, a szurkolók pedig őket biztatják énekükkel. Szilveszterkor szeretteinkkel lépünk át az új évbe, és az együtt éneklés növeli a közösség összetartó erejét.

Azonban nem ez volt országunk első himnusza, ugyanis a Boldogasszony Anyánk már a 18.század óta jelen volt. Ezen kívül még a Szózat, és a Székely Himnusz éneklése is hasonló érzelmeket válthat ki, vagyis azt, hogy a magyar nemzethez tartozunk. Ezért úgy gondolom, hogy

a Himnusz még fontosabb a határainkon túl élő magyarok számára. Például a Székely Himnusz a trianoni békeszerződés után keletkezett. Az erdélyi magyarok az „Isten, áldd meg a magyart” is éneklük, ami sokkal kockázatosabb számukra, ugyanis az ő országuknak nem ez a himnusza. Abban az időben, amikor tilos volt énekelni a Himnuszt, az ott élő muzsikusok népzeneként játszották el, magyarságukat mutatva. Nekik még jobban az összetartozást jelenti a mű éneklése, akár maguk közt, vagy az anyaországban lakókkal éneklük. Mi is énekeljük velük a Székely Himnuszt, amivel elismerjük, hogy egy nemzet vagyunk.

A Himnusz számomra az otthont jelenti. Éneklése közben hálát adok, hogy ilyen országban élhetek, és az egész népért, a közösségért, és a csodálatos magyar kultúráért, ami remélem minden ember számára ilyen fontos, mint nekem.